

[Birte Weiss.]

en særlig høj udnyttelsesgrad af kunsten, en højere udnyttelsesgrad end den, vi har på alle andre områder, som samfundet giver støtte til.

Egentlig mener vi også, at ordet støtte er forkert. Man taler jo ikke om støtte til veje f. eks., det kalder man for udgifter. Det svarer bedre til socialdemokratiets almindelige kulturpolitiske opfattelse at kalde kulturpengene for investeringer. Det er nemlig en investering til hjælp til en bedre forståelse for vor moderne, komplicerede omverden. Det er en investering i en mere nuancerig og derfor en rigere og bedre tilværelse.

I øvrigt er der ingen tvivl om, at der i de kommende tiår, i takt med at mekaniseringen bliver hurtigere og hurtigere, og i takt med at arbejdstiden bliver kortere og kortere, i det hele taget bliver et meget hurtigt stigende behov for en kreativ tankegang og udfoldelsesmuligheder. Det kan kunstnerne hjælpe os til. Vi har brug for dem, og de har brug for os.

Derfor er det en beklagelig kendsgerning, at kunstnerne i alt for ringe grad er involveret i samfundets forskellige gøremål. Der er enkelte byer rundt omkring i landet, der har ansat konsulenter for at lette formidlingen af kunsten ud til publikum, men det er stadig væk et særsyn. Man udnytter også kun meget få steder de både spændende og givende muligheder, og jeg vil sætte en tyk streg under givende, for begge parter, der ligger i at lade forfattere, malere, komponister, formgivere, eller hvad der ellers kan være tale om, være gæstelærere i skolevæsenet. Derfor mener jeg også, at vi bør opfordre ikke blot kulturministeren, men også undervisningsministeren til at være opmærksom på, om man ikke i langt højere grad end hidtil kan involvere kunstnere i undervisningen, selv om der i den nye folkeskolelov måske ikke gives særlig vide rammer for det, man kalder de kreative fag. Når jeg understreger det, er det også, fordi det er min opfattelse, at man i en lang række fag, som ikke har etiketten kreative, med stort udbytte kan involvere kunstnere af forskellig art, fordi de har en lidt anderledes, ind imellem en provokerende, men også en spændende måde at se og gennemskue tingene på.

Det bør nok også siges, at alle erfaringer viser, at kunstnerne hellere end gerne vil benyttes af samfundet, og at de egentlig hellere vil leve af deres kunst end af at få støtte. Der

kom ordet støtte frem igen, og det er nok et eksempel på, at der stadig væk står vældig meget tilbage, når vi skal prøve på at leve op til det, jeg skitserede før, at vi skal betragte det mere som investeringer end som egentlig støtte.

Et af de områder, hvor man, som det jo fremgår af Wechselmann-udvalgets betænkning og ministerens redegørelse, i hvert fald kan gøre meget, er det område, der omfatter udstillingsvirksomheden. Der har været stor debat om netop den del specielt inden for de sidste 5-6 år, og der har nok været en tendens til, at man i højere og højere grad har fundet nogle kunstværker og har anbragt dem i bygninger, sådan at det ikke er blevet ting, der er skabt til de pågældende bygninger, men i højere grad er ting, der måske ind imellem sættes op for at lappe på nogle egentlig ikke særlig smukke offentlige bygninger. Det er derfor med tilfredshed jeg har noteret mig, at man i Wechselmann-udvalgets betænkning er opmærksom på, at der her ligger nogle problemer, og jeg håber, at der i den debat, der forhåbentlig kommer til at foregå også i offentligheden om disse ting, inden der kommer et lovudspil fra ministeren, også vil komme nogle lidt mere vidtgående synspunkter frem på dette område.

Jeg vil sige en enkelt ting mere om dette med, at kunstnerne gerne vil benyttes, og at der også er behov for det. Det udvalg, kulturministeren har nedsat til undersøgelse af børnekulturen, har barslet med en enkelt mindre betænkning. Af den fremgår det, at der er lavet en undersøgelse i en 2. realklasse, så vidt jeg husker, hvor man har prøvet på at spørge børnene om en lang række ting, der har med kulturlivet at gøre. Et af spørgsmålene lød - det er citeret i betænkningen:

»Vil du gerne høre en børnebogsforfatter læse sine egne historier op for dig og snakke med ham bagefter?«

249 svarede ja, og 264 sagde nej. Så lavede man en kontrolprøve på en anden skole, der fik det samme spørgsmål. Her svarede 100 pct. ja, og det gjorde de såmænd, fordi de havde haft den oplevelse at høre forfatteren læse sin bog op og diskutere den med ham. Jeg mener, at det er et af eksemplerne på, at behovet for kunst eksisterer, hvis man gør sig lidt umage for at vække og nuancere det.

Jeg vil ikke sige, at der i ministerens redegø-